

Tranzit Felvidék

Dobronya vára (1)

Zólyomtól nyolc-tíz kilométerre
egy dombtetőn állt a vár, hajdan a
rettegett tartományúr Csák Máté,
később Károly Róbert tulajdona.

Egyszer felmáshztam hozzá: mára csak
két fal maradt. Háborúk és portyák
pusztították, megmaradt köveit
a helybéli parasztek széthordták.

Dobronya vára (2)

Romfalon lőrés. Kinézett rajta
Csák Máté is, a megátalkodott
rabló, bár a domborzat hétszáz év
alatt bizonyára sokat kopott:

nem ugyanazt látta, amit most én.
A táj testén történelmi hegek,
a zöld várdombon egy névtelen sír.
Világháborús áldozat lehet.

Dobróváralja

Aprócska falu, néhány száz lakos
a vár tövében, Dobróváralja,
Krakkó felé tartva közel Zólyom,
a Tátra, az utazó már hallja,

sürget az erdő a kanyaron túl,
át kell suhanni rajtad, Váralja,
futni, míg műemlék haranglábad
a jelent árulással vádolja.

Felsőszemeréd (1)

Elvadult park az országút mellett:
valaha mesés arborétum volt
egzótákkal, kertésszel, sétánnyal,
az ágak közt örökös nyár tombolt.

Nyilván a Szemerédy nemzetség
fészke. Hűlt nyomok, semmi érzelem.
A romos kastélyt egyszer sem láttam.
Valahol bentebb van, úgy képzelem.

Felsőszemeréd (2)

Egyszer mégis láthattam a kastélyt:
egyedül utaztam, tudtam, Varsó
megvár – leparkoltam az út szélén,
s besétáltam. Élveztem, hogy harsog,

minden négyzetméteren mélyzölden
nyüzsög az elvadult májusi park.
A kastély rom, földéme sincs már. Ám
jó tudnom, hogy a természet kitart.

Vágkirályfa

A község határában megálltunk
– mert minden kaland búcsúba fullad –,
egy út menti rétre besétáltunk,
és lefotóztam a nagylábujjad.

Ültünk a derékig érő fűben,
az erdőn túl gyerekeid, férjed.
„Itt most már ne hemperegjünk” – mondtad.
Indultam, hogy Pestre hazaérjek.

Simon Attila